

ikkult mõtteldud! — Vaga ommiti ma tean üht mee, kes fa nuriatuma ja kuh-
gekaelje rahvale head sõvis, ja head teg-
gi: kes pealegi omma vandenlaste eest juu-
malad pallus, kui nemmad teid ka libbe-
dast e pina d: „Isja, aitna neile andeks,
„(üles temma) fest nemmad ei tea mis
„nemmad terod!“ — Se olli meie ön-
nistegija Jeesus, ja temma on meie
märki jätnud, et meie peame temma jaige-
des kaima. Mis temma kül olleks meie
assemel siin teinud? Kas ta oueks kül siin
ilmab abira ja mud sedda õnnetuma meest,
kes ka joobnust peast ei ie dnuud mis ta teg-
gi, kui ta onmud lejuised ilma tasjumatu-
ta metsa holeks jättis? —

Esimene homme läis selle rahva läbbi
südase, nemmed maatsid hälgeda sil-
maga selle mõõhe peale, kellele se villetsus
ollti satt nud, ja ollid sahje wahyel, kes
piddi allutust regjema rätima, ja mil viid
nem

nemmad piddid selle waese mehhese abbi
tegaema. Kui Josep sedda näggi, siis
võttis ta nenda räfida:

Josep. Ma nāän teie silm st, minno
armad sõbbrad, et teie keik lahke süddas
mega innimesed ollete, ja heal melel tab-
bate atmo heta ligimesse peale: selle eest
saab Jummat teid ja teie lapsi ja lapsetapst
önnistama. Vaga ma nāän ka, et siin ei
ole kerge assi õrraarmada, kuid a selle waes-
fe mehhese voiks obbi tehha, ilma et se üh-
hese ehk eisele raskeks tulleks, ja et ka se
mees emma holetuse pärast hopis ilma
muhtlusse ei pealeks. — Üsinguus as-
jades ollent minna agga safa maal üht
wõgaa tullosa kontee nähud, mis läbbi,
kui üks sesiugune lugau tilleb, seddamaid
peip saab sortaud. Saksaala on igas
pillas üks killa voodruindet, ja sel killa
voodruindrit en kaks abb mehhed för-
was: ja need kolm inimesed on siis osse
tui